

cețatii. Despre aceasta Sfântul Pavel a rostit un cuvânt cu putere multă: „Ci noi, în noi înșine, ne-am socotit ca osândiți la moarte, ca să nu ne punem încrederea în noi, ci în Dumnezeu, Cel ce înviază pe cei morți” (II Cor. 1, 9).

În scrierile Sfântului Filaret al Moscovei găsim o foarte frumoasă tâlcuire la cuvântul pe care Domnul i l-a adresat lui Toma: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!” (In 20, 29). Sfântul Filaret oferă cititorului mai multe tâlcuiuri ale acestui cuvânt, printre care și următoarea: când Dumnezeu ne cercetează cu harul Său și cerurile se deschid pentru noi, iar inima se avântă neîncetat spre El, viața ne este plină de binecuvântare. Dar dacă Dumnezeu ne părăsește, iar noi continuăm să ne rugăm în același fel, suntem chiar mai binecuvântați decât înainte, pentru că deși nu simțim ajutorul lui Dumnezeu în

viața noastră, noi stăruim în credință la fel ca mai-nainte. Sfântul Filaret ne oferă și alte tâlcuiuri practice ale aceluiasi cuvânt. El spune că atunci când suntem sănătoși și deținem multe bunuri materiale, când suntem plini de binecuvântări și trăim confortabil, ne vine ușor să dăm slavă lui Dumnezeu și să-L iubim. Dar dacă dintr-o dată El ne lipsește de toate, inclusiv de sănătatea pe care punem atâta preț, iar noi nu încetăm să-I aducem slavă și mulțumită, atunci suntem chiar mai binecuvântați, pentru că deși nu simțim binecuvântarea lui Dumnezeu și mâna Lui asupra noastră, noi totuși credem și nu contenim să-I arătăm recunoștință.

Sursa: **Arhimandritul Zaharia Zaharou**, *Omul - ținta cercetării dumnezeiești*, Editura Doxologia, 2016

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 20 noiembrie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 21 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Intrarea în biserică a Maicii Domnului
Sâmbătă 24 noiembrie	18:00	Vecernia
Duminică 25 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Odovania praznicului Intrării în biserică a Maicii Domnului

Pentru versiunea digitală a buletinului și pentru a fi la curent cu modificările din program, vă puteți abona la buletinul online (newsletter) pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală



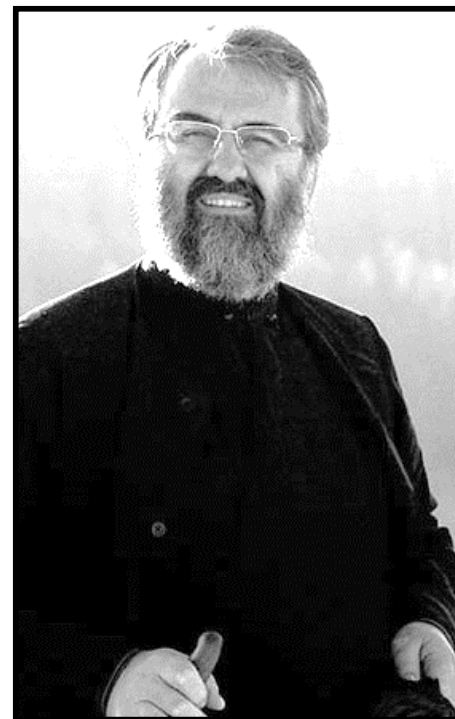
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Pravila de rugăciune și postul, fără ținerea poruncilor, nu ne vor mântui.”

– Sfântul Ambrozio de la Optina

Nr. 274 / 18 noiembrie 2018



PREOT PROFESOR
CONSTANTIN COMAN

FACULTATEA DE TEOLOGIE
ORTODOXĂ
„PATRIARHUL JUSTINIAN”

GREȘELI ÎN RELAȚIA CU DUHOVNICUL

Este, într-adevăr, un subiect foarte complex și extrem de important. Am să mă opresc, deocamdată, la două aspecte care îmi vin în minte acum și pe care le consider a avea un impact major în relația cu duhovnicul. Primul ar privi disocierea sau distincția pe care trebuie să o facem între preotul care primește mărturisirea păcatelor și dă dezlegarea de ele în numele lui Dumnezeu și părintele duhovnicesc.

De cele mai multe ori se face confuzie între cele două, cu consecințe negative. Dacă vedem în preotul care primește mărturisirea mai curând pe părintele duhovnicesc, atunci dialogul nostru va fi concentrat asupra discutării problemelor și a soluțiilor pe care le așteptăm de la acesta. În cazul acesta, se minimalizează conținutul propriu zis al Tainei Sfintei Spovedanii, care privește mărturisirea clară a păcatelor, însoțită de părerea de rău și de făgăduința de a nu le mai repeta și dă

dezlegarea de păcate. Lucrul acesta este cel mai frecvent în cazul tinerilor. Dacă vedem în preot numai pe slujitorul bisericesc care primește mărturisirea păcatelor și dă iertarea –deși nu este puțin lucru, ci chiar mult mai important decât orice sfat duhovnicesc - atunci putem neglija relația duhovnicească de îndrumare și de ascultare, de supunere a voii tale unui părinte.

Cele două ipostaze se întâlnesc, în cele mai multe cazuri, în persoana aceluiași preot, dar ele pot fi și distincte. În obștile monahale, de exemplu, unul este preotul căruia te spovedești și altul este părintele duhovnicesc căruia îi supui întreaga ta voință și care își asumă responsabilitatea îndrumării tale duhovnicești. Propunerea mea nu este să avem un părinte duhovnicesc diferit de preotul care în cadrul Tainei Sfintei Spovedanii ne dezleagă de păcatele mărturisite, ci de a face distincție între cele două slujiri. Sigur că cea mai eficientă sfătuire este cea care se face în scaunul spovedaniei, dar sfătuirea se poate face în orice alt context. Să ne amintim de atmosfera Patericelor, unde părinții mergeau numai după sfat la Bătrâni. Poate că cel mai bine ar fi să facem noi o foarte clară distincție între mărturisirea propriu-zisă a păcatelor, căreia trebuie să-i acordăm maximă atenție și să n-o strecurăm printre discuții lungi cu duhovnicul, pe de o parte și îndrumare duhovnicească, pe de altă parte.

Un alt aspect legat de duhovnic, pe care l-am desprins din experiența mea de până acum, îl reprezintă riscul de a-l încărca pe duhovnic cu sarcini și ipostaze care nu țin de condiția lui de duhovnic. Și am să mă explic. Duhovnicul devine la un moment dat un înlocuitor sau un substitut sau o proiecție ideală a ceea ce lipsește credinciosului. Dacă credinciosul tânăr nu are un tată pe placul lui, există riscul să-l înlocuiască cu duhovnicul, ceea ce este greșit. Avem de a face tot cu confuzii grave. Dacă soția nu are un soț pe placul ei, există riscul să deplaseze raportarea ei la bărbat către duhovnic. Aici este riscul cel mai mare și cel mai frecvent. Nu mă refer, Doamne ferește, la sentimente necurate, ci la raportarea propriu-zisă ca fire femeiască la fire bărbătească. Riscul acesta este hrănit de faptul că soțul reprezintă o concretețe verificabilă din toate punctele de vedere, care-și face foarte repede vădite neputințele, în timp ce duhovnicul reprezintă o proiecție ideală a bărbatului. Am în vedere mai ales nevoia soției de a se raporta la autoritatea bărbatului. A se avea în vedere și predispoziția frecvent întâlnită la femei de a plonja în reverii și lumi utopice.

În astfel de situații duhovnicului i se cere să preia coordonarea în amănunt a vieții respectivului credincios, să dea soluții la toate problemele practice cu care se confruntă acesta. Intră în discuție aici încă o chestiune foarte delicată:

până unde poate duhovnicul să-și asume viața și deciziile privind viața cotidiană a credinciosului. Poate el să hotărască dacă să se căsătorească sau nu, cu cine să se căsătorească, ce facultate să facă, ce serviciu să ia, ce afaceri să facă, dacă să se împrumute sau nu la bancă etc.? Punctul meu de vedere este că duhovnicul nu trebuie să hotărască în locul unei alte persoane, că fiecare persoană umană, în temeiul libertății și al responsabilității, trebuie să-și asume în cele din urmă exclusiv orice hotărâre. Duhovnicul poate să-l ajute să înțeleagă mai bine lucrurile și mai ales să deslușească impactul duhovnicesc al oricărei decizii. Duhovnicul îl poate ajuta pe credincios să-și citească mai bine motivațiile lăuntrice, resorturile adânci, intențiile ascunse care l-ar determina spre o decizie sau alta etc. Dar nu cred că este bine să hotărască în locul altei persoane..

Sursa: **Părintele Constantin Coman**, *Greșeli în relația cu duhovnicul în Revista "Cuvinte către tineri"*, Mănăstirea Putna

ARHIMANDRIT ZAHARIA ZAHAROU

CREDINȚA ÎN DUMNEZEU

♦ **Părinte, se pare că sunt mulți oameni care ajung în primul și în al doilea stadiu duhovnicesc, însă puțini sunt aceia care ajung să**

redobândească harul în a treia perioadă. Puteți să ne spuneți mai multe despre cum putem trece prin cea de-a doua perioadă?

Aveți dreptate. Mulți dintre noi mor în cea de-a doua perioadă, dar nu mor fără de nădejde. Această perioadă nu este cu totul lipsită de mângâiere, căci Dumnezeu ne cercetează din când în când cu mângâierea Sa, mai ales în timpul Liturghiei. Însă această stare nu este o stare permanentă, precum în perioada primului har. Cea de-a doua perioadă este grea, însă în același timp este și o perioadă extrem de creativă. Domnul ne pune la încercare, îndepărtându-și harul de la noi. Noi, la rândul nostru, Îl punem pe Dumnezeu la încercare atunci când ne dezlipim de toate, lăsându-le pe toate la mila Sa și stăruim în credință cu nădejde împotriva oricărei nădejdi. Dacă în astfel de clipe când nu se întrezărește nicio nădejde, ne oprim cu mintea asupra uneia din vindecările minunate săvârșite de Hristos în Evanghelie și zicem: „Rogu-Te pe Tine Care ai săvârșit aceasta, vino și fă și cu mine la fel, deși sunt nevrednic”, vom simți dintr-o dată că Domnul ne este alături ca un Dumnezeu adevărat, Ce ne îngăduie să gustăm puțin din moarte ca să nu ne încredem în noi înșine, ci în Cel ce poate să învie și morții. În felul acesta se exprima Sfântul Pavel atunci când ne amintea de suferințele și bătăile îndurate în Listra, când s-a aflat în pragul morții și a fost aruncat în afara porților